

Ksiądz Prałat prof. dr hab. Waldemar IREK

Urodził się 30 grudnia 1957 r. w Oławie jako syn Michała i Bronisławy z d. Podsiedlik. Świadczenie dojrzałości uzyskał w 1976 r. w Liceum Ogólnokształcącym w Oławie. W 1976 r. rozpoczął studia teologiczne na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu i formację w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu. Ukończył je w 1982 r., pisząc pracę magisterską pod kierunkiem ks. prof. Jana Kruciny na temat „Swoistość duchowości Apostolstwa Laikatu”.

Święcenia kapłańskie przyjął 22 maja 1982 r. w katedrze wrocławskiej z rąk abp Henryka Gulbinowicza. W latach 1982–1985 był wikariuszem i katechetą w Strzegomiu, natomiast w latach 1985–1987 pracował w Wydawnictwie Wrocławskiej Księgarni Archidiecezjalnej. Następnie podjął studia specjalistyczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, wieńcząc je w 1990 r. doktoratem z teologii fundamentalnej „Możliwość aplikacji społecznej zasady pomocniczości do rzeczywistości eklezjalnej”, którego promotorem był kard. prof. Stanisław Nagy.

Od 1989 r. prowadził ćwiczenia z homiletyki i wykłady z metodologii na PWT we Wrocławiu. W latach 1990–1991 był duszpasterzem akademickim w Centralnym Ośrodku Akademickim we Wrocławiu i jednocześnie współorganizatorem Tygodni Kultury Chrześcijańskiej. W 1991 r. został kapelanem Garnizonu Wojska Polskiego we Wrocławiu i dziekanem Śląskiego Okręgu Wojskowego. Funkcję tę pełnił do 1994 r., będąc także (1991–1992) redaktorem pisma wojskowego „Nasza Służba”. W latach 1995–2007 był proboszczem parafii pw. św. św. Apostołów Piotra i Pawła w Oławie. W 2003 r. został mianowany Kapelanem Honorowym Ojca Świętego.

Działalność duszpasterska ks. prof. Waldemara Irka pokrywała się z aktywnością naukowo-dydaktyczną. W 1991 r. został adiunktem w katedrze teologii pastoralnej i prowadził wykłady z filozofii społecznej, teologii pastoralnej, teologii społecznej, wprowadzenia w chrześcijaństwo, wprowadzenia do teologii i etyki. Prowadził wykłady zleczone z zakresu filozofii społecznej na Politechnice Wrocławskiej (1992–1997) i w Wyższym Seminarium Duchownym w Legnicy z teologii fundamentalnej i homiletyki (1993–1996). Od 1995 r. na Akademii Muzycznej we Wrocławiu wykłada historię filozofii i etykę, a od 2000 r. teologię pastoralną w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Salwatorianów w Bagnie. Ponadto w 2002 r. prowadził zajęcia w Centrum Formacji Duchowej w Krakowie założonym przez księży salwatorianów. W 2003 r. pozytywnie przeprowadził kolokwium habilitacyjne na podstawie dorobku naukowego i pracy „Oświecenie poprawione.

Przewyciężenie błędu antropologicznego (CA 17). Droga rekonstrukcji społecznej”. W 2010 r. uzyskał tytuł naukowy profesora nauk teologicznych w zakresie teologii pastoralnej. Jest autorem wielu publikacji z zakresu filozofii i etyki społecznej oraz teologii pastoralnej, m.in.: „Oświecenie poprawione”, „Społeczność w świetle rozumu i wiary”, „Budowanie Kościoła”, „Godność i geniusz kobiety w optyce Jana Pawła II”, „Praca – zawód i powołanie”, „Koniec czy początek. Szkice o godnym starzeniu się i umieraniu”.

Od 1998 r. był Rektorem Instytutu Formacji Chrześcijańsko-Społecznej w Oławie, a od 2004 r. Dyrektorem Studium Nauk Humanistycznych Politechniki Wrocławskiej i profesorem nadzwyczajnym Politechniki Wrocławskiej. W 2004 r. został mianowany kierownikiem Katedry Teologii Pastoralnej i Duszpasterstwa Rodzin na PWT we Wrocławiu. W latach 2006–2010 był członkiem Komisji ds. GMO Ministerstwa Środowiska. Od 2006 r. był konsultorem Rady ds. Apostolstwa Świeckich oraz od 2007 r. Rady Naukowej Konferencji Episkopatu Polski, był także członkiem Komitetu Nauk teologicznych Polskiej Akademii Nauk. Od 1 września 2007 r. pełnił funkcję Rektora Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu; 1 września 2010 r. rozpoczął drugą kadencję (czteroletnią) jako Rektor PWT.